

Între fantastic și real

Modelul umbrelor chinezești a inspirat celebre montări europene, deschizând capitele teoretice importante dedicate mixajului artei teatrale a Occidentului cu tradițiile orientale. Desigur, asta nu contestă dreptul unui tânăr autor de spectacole de a redescoperi lumea pe cont propriu, chiar cu riscul de a auzi în jur celebra replică „asta s-a mai făcut“.

Eu una am fost cucerită de începutul spectacolului ce ambiționează o traducere scenică a nuvelei lui Cehov, *Salonul numărul 6*, spectacol semnat de încă studentul Sorin Militaru. În fața unui panou luminat discret în albastru apar umbrele personajelor ce populează amintirea lui... Coregrafia Mălinei Andrei le dă de la bun început personalitate, fiecare se desprinde de grup prin ceva al lui – un gest, un obiect, un pas de dans. Motivul se regăsește și în finalul spectacolului, închizând – chiar dacă destul de previzibil – cercul concepției regizorale. Din păcate, ceea ce se întâmplă între cele două momente nu cadrează cu acestea. Pentru că „între“ găsim momente de mișcare (a căror prezență s-ar vrea o trecere spre fantastic) și bucăți de teatru realist, mai bine sau mai puțin bine realizate, în funcție și de actori. În aceste momente – mult text spus în grabă. Ceea ce e destul de nedrept față de un excelent „produs literar“ semnat de A. P. Cehov, una dintre cele mai speciale nuvele ale acestuia. Cu toate că dramatizarea e relativ bine făcută (se vede școala Cătălinei Buzoianu, profesorul de clasă al tânărului regizor), povestea e clară (a

textului), deși simplificată, iar alternarea planurilor (prezentul și trecutul personajului principal) bine delimitată, ceva îi lipsește acestui spectacol (primul pe o scenă profesionistă, cea a Teatrului „Maria Filotti“ din Brăila). Personal am simțit lipsa trecerii într-un plan superior celui al întâmplărilor reale, de care Cehov profită doar pentru a filosofa apoi pe tema fragilei granițe spre nebunie, pe care oricine o poate trece oricând fără să știe măcar. Nu spun că este simplu să reușești o asemenea trecere, bag mâna în foc că nu mulți regizori cu experiență de la noi ar fi în stare de asta, dar mi-ar fi plăcut să descopăr încă de la început în Sorin Militaru această forță pe care unii dintre colegii săi de generație (nu mulți, cei drept) o au. Mai ales că se vede încercarea lui de sugerare prin dans a fantasticului ce animă existența interioară a omului.

Din păcate, nici de la actorii brăileni regizorul n-a obținut acea unitate în joc necesară pentru includerea spectacolului într-un anumit „standard“. Cunoscutul actor Bujor Macrin apela, în reprezentația pe care am văzut-o la Teatrul Odeon, la tehnică pentru a putea duce rolul. Nu ai nici o șansă de a convinge pe cineva cu un text de profunzimea și semnificațiile celui semnat de Cehov dacă nu-l știi măcar tu foarte bine, cum nu se întâmpla în cazul de față. O altă acتریță matură a scenei brăilene, Liliana Ghiță, construiește din repere vechi un mic rol ce-și are importanța lui, atât în economia nuvelei lui Cehov, cât și, chiar dacă sensibil redus, în concepția de spectacol a lui Militaru.

Funcția acestui rol n-a fost deloc înțeleasă de interpretă, nu de melodramă era vorba acolo!

Câțiva dintre actorii tineri ai teatrului – Mihaela Trofimov, Cornel Cimpoea și, mai ales, Valentin Terente – sunt pe aceeași lungime de undă cu regizorul, dar le-ar fi fost de mare ajutor o mai bună înțelegere a rostului în scenă. Cornel Cimpoea joacă un rol complex, din păcate prea mult simplificat. Mihaelei Trofimov i s-au redus mijloacele de exprimare la dans, ceea ce n-ar fi fost foarte rău, dat fiind că ea dansează foarte bine momentele concepute de Mălina Andrei, cu condiția ca sensul acestora să nu rămână abscons pentru spectator în contextul dat. În schimb, Valentin Terente schițează excelent, fără a se folosi de cuvinte, figura unuia dintre azilanții spitalului.

Scenografia Alinei Herescu încearcă să fixeze combinația de fantastic și

real pe care regizorul a dorit-o și pentru spectacol, fără să reușească nici ea găsirea armoniei care să le unească.

Din fericire nu e vorba decât de un prim pas, căruia îi vor urma altele, unul chiar pe scena de la Odeon, unde Sorin Militaru repetă în acest moment. Proiectul său, câștigător al unui concurs lansat de conducerea Teatrului Odeon special pentru tinerii regizori, ar putea corecta, cum sper că se va întâmpla, toate imperfecțiunile de care suferă spectacolul *Salonul numărul 6*.

Teatrul „Maria Filotti” Brăila – Salonul nr. 6 după A.P. Cehov. Dramatizarea și regia: Sorin Militaru. Scenografia: Alina Herescu. Mișcarea scenică: Mălina Andrei. Muzica: Dorina Crișan Rusu. Distribuția: Bujor Macrin, Cornel Cimpoea, Valentin Terente, George Toropoc, Liliana Ghiță, George Șofrag, Mihai Stoicescu, Mihaela Trofimov, Emili Mocanu, Monica Zugravu, Mircea Valentin, Florica Velea, Cătălina Nedelea, Jarcu Zane. Data premierei: noiembrie 2001.

